

Betænkning

over forslag til lov om ændring af lov om offentlig sygesikring.

(Befordringsgodtgørelse og bortfald af statsrefusion).

(Afgivet af socialudvalget den 30. maj 1974).

Udvalget har behandlet lovforslaget i en række møder og har herunder stillet skriftlige spørgsmål til socialministeren. To af svarene herpå er optrykt som bilag til betænkningen.

Udvalget har modtaget skriftlige og mundtlige henvendelser fra Praktiserende Lægers Organisation. Den har gjort gældende, at den foreslåede begrænsning af reglerne om befordringsgodtgørelse i sygesikringsloven vil virke hæmmende på den i-gangværende udvikling, der tilsikrer en forbedring af den primære lægetjeneste og behandlings- og undersøgelsesmulighederne i denne, idet der må befrygtes et stigende behov for lægebesøg hos patienterne.

Udvalget har udbedt sig socialministerens kommentar til disse synspunkter. Socialministeren har bl. a. anført, at lægerne må formodes fortsat at ville lade det lægelige skøn være afgørende for, hvorvidt en patient skal anmodes om at tage ind til lægen, eller lægen skal tage ud til denne. Såfremt der ikke sker ændring i dette skøn, skulle de foreslåede ændringer med hensyn til befordring af patienterne ikke medføre væsentlig ændring i antal af lægebesøg i patienternes hjem.

I anledning af det af ministeren stillede ændringsforslag nr. 1 har udvalget drøftet, hvorvidt bestemmelsen også bør omfatte befordring med taxa samt befordring i akutte sygdomstilfælde. Socialministeren har i det optrykte svar på spørgsmål 1 redegjort for begrundelsen for de begrænsninger, som er indeholdt i ændringsforslaget.

Vedrørende fastlæggelsen af kilometergrænser har socialministeren oplyst, at de særlige regler om befordringsgodtgørelse til patienter, der skal rejse over en vis afstand

til speciallæge, kan tænkes udformet således, at der generelt ydes befordring til alle patienter i et område (by, kommune, sogn eller postdistrikt) fra dets midte, når der er en afstand på ca. 30 kilometer til vedkommende speciallæge. Udvalget tiltræder en sådan fastlæggelse.

Opmærksomheden henledes på, at der vil kunne ydes hjælp til dækning af befordringsudgifter i henhold til forsorslovens § 47, stk. 5, til økonomisk trængende personer, der ikke er pensionister.

Et *flertal* (udvalget med undtagelse af socialistisk folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af socialministeren stillede ændringsforslag.

Et *mindretal inden for flertallet* (fremskridts-partiets medlemmer af udvalget) mener, at kørselsudgifter til læge- og hospitalsbesøg kun bør refunderes over skatteydermidler efter trangskriterier i henhold til forsorsloven — senere den sociale bistandslov. Da forslaget er et skridt i denne retning i forhold til gældende lov, indstilles det til *vedtagelse*.

Et *mindretal* (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse*. Mindretallet frygter, at den begrænsning, der indføres i retten til fribefordring til lægebehandling vil komme til at betyde, at visse befolkningsgrupper, heriblandt familier med børn, ikke altid vil søge nødvendig lægehjælp på grund af de udgifter, det vil medføre. Forslaget vil især få konsekvenser i landdistrikter, hvor der er langt til læge, og hvor de offentlige transportmidler er dårligt udbyggede. Endelig vil